PEYGAMBERİMİZİN SON YILLARI

İÇİNDEKİLER

BEDİR SAVAŞI SONRASI

Savaş sona ermişti artık.

Yıllarca, Müslümanlara yapmadıkları işkence bırakmayan müşriklerin kimi cansız yatıyor, kimisi de canını kurtarmak için bütün gücüyle kaçmaya çalışıyordu.

O gururlu, o kendini beğenmiş, acımasız kişiler, acınacak duruma düşmüşlerdi.

Bu büyük savaşı kazanan Müslümanlar ise, hiç mi hiç gurura kapılmamışlardı.

Her zaman olduğu gibi alçak gönüllüydüler.

Yüce Allah'a şükretmek için hep birlikte namaza durdular.

Bu arada içlerinden biri de hemen Medine'ye koşarak olan biteni anlatmıştı.

Bir bayram yerine dönmüştü Medine!

Müşrikler ise bu beklenmedik yenilginin şaşkınlığı içinde Mekke'ye dönmüşlerdi.

Onları şehir dışında karşılayan Ebu Leheb merakla sordu.

– Ne oldu? Niçin böyle perişan hâldesiniz?

Hiç kimse cevap vermek istemiyordu.

Başlarını önlerine eğerek, ağır ağır Mekke'ye doğru yürümeye devam ettiler.

Ebu Leheb telaşla onların peşinden koşuyor, bağırıyordu:

– Ne oldu diyorum size! Söyleyin ne oldu?

Hâlâ cevap alamıyordu.

Ebu Süfyan'a doğru koştu:

– Ey Ebu Süfyan, niçin susuyorsunuz böyle? Söyle nedir bu hâliniz? Nerede benim dostlarım? Niçin dönmediler?

Ebu Süfyan homurdandı:

– Nerede olacak, hepsi de Bedir'de kaldılar!

Ebu Leheb'in gözleri sevinçle parladı:

– Anlaşıldı, anlaşıldı. Demek, Müslümanları Bedir kuyularına doldurmak için uğraşıyorlar.

Ebu Süfyan öfkeyle bağırdı:

– Anlamıyor musun Ey Ebu Leheb. Bedir kuyuları bizimkilerle doldu, bizimkilerle!

Duyduklarına inanamıyordu Ebu Leheb.

Sendeledi.

Düşer gibi oldu.

– Hayır, hayır, diye inledi.

Sonra tekrar, Ebu Süfyan'ın peşinden koştu:

– Putlarımızı kızdıracak bir şey mi yaptınız yoksa? Söyle Ey Ebu Süfyan. Bu kadar kalabalık olduğunuz hâlde nasıl oldu da yenildiniz?

Ebu Süfyan üzüntüyle başını salladı:

– Nasıl yenilmeyelim? Savaşın en kızıştığı anda gökyüzünden süzülen atlıların saldırısına uğradık!

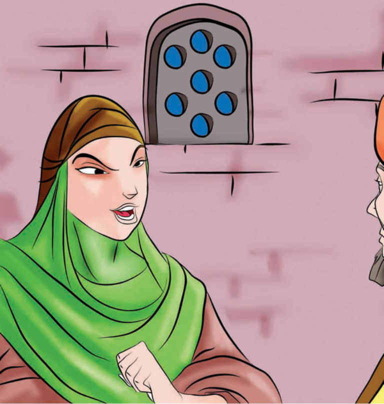
Ebu Leheb:

– Delirmişsin sen, diye bağırdı. Ya da rüya görmüş olmalısın. Gökyüzünden inen atlılar da ne demek oluyor!

Müşrikler söze karıştılar:

– Ebu Süfyan doğru söylüyor. Yenildik, kaçtık diye bizi küçümseme ey Ebu Leheb. O atlıları kim görse hemen kaçardı.

İlk defa doğru söylüyordu müşrikler.

Yüce Allah'ın savaş öncesinde müjdelediği gibi, melekler Müslümanların yardımına koşmuşlardı.

Yüceler Yücesi Rabbimiz her zaman olduğu gibi yine Müslümanlara yardım etmişti.

Bedir Savaşı'nın sonucuna katlanamayan Ebu Leheb kısa sürede hastalandı.

Öyle bir hastalığa yakalanmıştı ki acılar, ağrılar içinde inleyip duruyordu.

Geceleri bile uyuyamaz olmuştu.

Bir kaç gün sonra da acılar içinde can verdi.

Savaşta yakınları öldürülen müşrikler ise çılgın gibiydiler.

Müslümanlara karşı daha da kinlenmişlerdi.

En fazla kin tutanların başında da Ebu Süfyan'ın eşi Hind geliyordu.

Çünkü en yakın akrabalarını kaybetmişti.

Ama hiç ağlamıyordu Hind.

– Niçin ağlayayım? Ağlamak üzüntümü hafifletmez ki. Benim üzüntüm, ancak Hamza'nın öldüğünü görürsem hafifler. Ben de sizin gibi bütün Müslümanlara kin duyuyorum. Ama putlara yemin ederim ki, Hamza'ya duyduğum kini hiç kimseye karşı duymadım ve duymayacağım!

Hind'in "Hamza" diye söz ettiği, böylesine büyük bir kin duyduğu kişi, Peygamberimizin sevgili amcası Hazreti Hamza'dan başkası değildi.

Ebu Cehil ve Ebu Leheb'den sonra müşrikler bu kez de Ebu Süfyan'ın etrafında toplandılar.

Ebu Süfyan:

– Ey Mekkeliler, dedi. Ölüleriniz için ağlamayı bırakın artık. Bırakın da Müslümanlardan öç almayı düşünün. Şimdi bana söz verin bakalım! Öcümüzü alacağınıza söz verin!

Hep bir ağızdan:

– Söz veriyoruz, diye haykırdılar.

Artık, yeni bir saldırının hazırlıkları başlıyordu.

Gece yarısına doğru Müslümanlar Medine'ye doğru yola koyulmuşlardı.

Yanlarında, düşmanların kaçarken bıraktıkları, atlar, develer, silahlar ve çeşitli mallar vardı.

Bir de esirler!

Esirlere çok iyi davranıyordu Müslümanlar.

Onlar ise düşmanlarının bu davranışından ötürü şaşkınlık içindeydiler.

– Biz onları esir etseydik, hiçbirini sağ bırakmazdık, diyorlardı kendi kendilerine.

Hem de işkenceyle öldürürdük! Şimdilik iyi davranıyorlar ama Medine'ye götürdüklerinde bize ne yapacaklar acaba?

Öldürecekler mi?

İşkence mi edecekler?

Yoksa köle olarak mı satacaklar bizi?

Haksız da sayılmazlardı hani.

Çünkü o devirlerde savaş esirleri ya öldürülür ya da köle olarak satılırdı.

Üstelik yıllarca alay ve işkence ettikleri kişilere esir düşmüşlerdi.

Zamanın savaş kurallarına göre öldürülmeyi hak etmişlerdi.

Verilecek en hafif ceza, köle olarak çalıştırılmak ya da yine köle olarak satılmaktı.

Müslümanların iyi insan olduklarını biliyorlardı.

– Bizi çalıştırsalar bile aç susuz bırakmazlar, diye düşünüyorlardı.

Ama ya satarlarsa!

Acımasız, merhametsiz kişilere satarlarsa!

O zaman ne olurdu hâlleri.

Bunu düşünmek bile ne korkunçtu!

Haklarında verilecek kararı bekliyorlardı artık.

Yemek vakti gelmişti.

Namazlarını kılan Müslümanlar, içlerinden birini yiyecek getirmesi için gönderdiler.

Biraz sonra yiyecekler gelmişti.

Hurma, ekmek ve çorba!

Esirler, göz ucuyla hurmaya, çorbaya bakıyorlardı.

İçlerinden:

– Herhâlde hurmalarla, çorbayı kendilerine ayırırlar, bize de belki birer

ekmek parçası verirler, diye düşünüyorlardı.

Oysa düşündüklerinin tam tersi oldu.

Müslümanlar, hurmalarla çorbayı esirlere uzatmıştı.

Ekmeklerinde bir kısmını kendilerine, bir kısmını yine onlara ayırmışlardı.

Esirler şaşkınlık içindeydiler.

Bu nasıl işti?

Bu Müslümanlar nasıl insanlardı böyle?

Ne iyi, ne tokgözlü insanlardı.

Yemek sonrası şaşkınlıkları daha da artmıştı.

Çünkü Müslümanlar kuru ekmeklerini yedikten sonra Allah'a şükretmişlerdi.

Olacak şey miydi bu!

Bir kuru ekmek için şükredilir miydi hiç?

Ertesi gün Sevgili Peygamberimizin huzurundaydılar.

Haklarında verilen karar açıklanacaktı.

Korkuyla titriyorlardı.

Kalpleri duracak gibiydi.

Ve biraz sonra karar bildirildi:

Okur-yazar olmayan Müslümanlara okuma yazma öğretecek ve sonra da serbest bırakılacaklardı.

Duyduklarına inanamıyordu esirler.

"Acaba rüya mı görüyoruz?" diye bakıştılar.

Hayır, gördükleri rüya değildi.

Sevinçle birbirlerine sarıldılar.

İNSANLIK NURLANIYOR

Bedir Savaşı'ndan sonra Müslümanların sayısı daha da çoğalmaya başlamıştı.

Sevgili Peygamberimiz, Medine yakınındaki kabilelere Müslümanları göndererek, onları yüce dinimize davet ediyordu.

Bu davetler sonunda birçok kişi daha İslâm dinine geçmişti.

Bu arada mutlu bir olay daha yaşandı.

Bedir Savaş'ının sonucu Habeşistan'da da duyulmuştu.

Bu ülkeye sığınmış bulunan Müslümanlar, sevinç gözyaşları içinde Allah'a şükrettiler.

Sonra da Medine'ye doğru yola koyuldular.

O günlerde, herkesi duygulandıran, unutulmaz bir olay daha meydana geldi.

Medine'de elbirliği ile yapılan ilk caminin köşesine bir hurma kütüğü konmuştu.

Sevgili Peygamberimiz, cuma namazından önce hutbe okurken, ara sıra bu kütüğe dayanırdı.

Bir gün Müslümanlar, bu kütüğü yenisiyle değiştirmek istediler.

İşte o anda herkesi şaşırtan bir olay oldu.

Hem şaşırtan hem de duygulandıran bir olay!

Ağlıyordu hurma kütüğü!

Sevgili Peygamberimizden ayrılacağı için ağlıyor, inliyordu.

Allah'ın Elçisi hemen kütüğe yaklaştı, onu sevgiyle okşadı ve onun olduğu

yerde bırakılmasını söyledi.

Artık, ağlamıyor, inlemiyordu hurma kütüğü.

Ama başkaları ağlıyordu artık.

Duygulanan Müslümanlar gözyaşlarını tutamamışlardı.

Medine'de bunlar olup biterken, Mekke'de savaş için son hazırlıklar yapılıyordu.

Bu kez sayıları çok daha fazlaydı müşriklerin.

Yine de, Mekke yakınlarındaki bazı kabilelere koşarak onların da savaşa katılmalarını istediler.

Bu kabilelerin gençleri de, kıymetli hediyeler ve altınlar karşılığında onlara katıldılar.

Artık çok daha güçlüydüler.

Yepyeni silahları, mızrakla delinmeyen, kılıçla kesilmeyen zırhları vardı.

Atlarıyla develeri ise sayılamayacak kadar çoktu.

Sözün kısası savaşmak için her şeyleri vardı.

Her şeyleri vardı ama yine de korkuyorlardı.

Çünkü Bedir'de uğradıkları yenilgiyi bir türlü unutamıyorlardı.

Bu arada Mekkeli kadınlar da boş durmuyorlardı.

Çalgılar çalarak, şarkılar söyleyerek, şiirler okuyarak savaşçıları övüyor, Bedir'deki yenilginin öcünün alınacağını haykırıyorlardı.

Ama içlerinde biri vardı ki, hep susuyordu.

Bakışları kin doluydu.

Adı Hind'di bu kadının!

Öfke dolu gözlerini kısarak, Hazreti Hamza'yı nasıl öldürteceğini, kime öldürteceğini düşünüyordu.

Bir ara bakışları birden sevinçle parladı.

"Vahşi!" diye mırıldandı. "Hamza'yı öldürse öldürse, Vahşi öldürebilir!"

Hemen yerinden fırladı.

Kölelerine bağırdı:

– Bana Vahşi'yi bulun! Çabuk Vahşi'yi getirin bana!

Köleler bu emri duyar duymaz hemen koşuşmaya başladılar.
Vahşi denilen kişi de bir köleydi.
Çok iyi mızrak atan bir köle!
Onun mızrak atmadaki yeteneğini duymayan kalmamıştı.
Çok uzaklardaki kuşları bile vururdu mızrağıyla.
En büyük amacı kölelikten kurtulmaktı Vahşi'nin.

– Ah, şu kölelikten bir kurtulsam, diye iç geçirip duruyordu gece gündüz.

Hind, bir yandan Vahşi'yi beklerken, bir yandan da kalbindeki kinle mırıldanıyordu:

– Ey Hamza! Ölüm sırası sende artık! Senden öyle bir öç alacağım ki, yıllarca unutulmayacak, yüz yıllarca konuşulacak!

Biraz sonra köleler Vahşi'yi bulup getirmişlerdi.

Merak içindeydi Vahşi.

Böyle apar topar niçin getirilmişti acaba?

Hind, gülümseyerek Vahşi'ye baktı.

– Ey köle, zengin olmak ister misin?

Vahşi şaşırmıştı:

"Benimle alay mı ediyor bu kadın?" diye düşündü. "Evet, evet herhâlde alay ediyor olmalı."

Ama hiç sesini çıkarmadı.

Nasıl çıkarsın ki?

Zavallı bir köleydi o!

Vahşi, bunları düşünürken Hind tekrar sordu:

– Neden susuyorsun ey köle? Zengin olmak istemiyor musun yoksa?

– Şey diye mırıldandı Vahşi. Nasıl olsa köleyim ben. İstediğiniz gibi alay edebilirsiniz!

Hind çıkıştı:

– Ne alay etmesi! Söyle, zengin olmak istiyor musun, istemiyor musun?

Vahşi, başını önüne eğdi.
– Zengin olsam ne çıkar ki. Ben bir köleyim. Zavallı bir köle!
Hind sinsi sinsi gülümsedi:
– Peki, hem kölelikten kurtulmaya hem de zengin olmaya ne dersin!
Kulaklarına inanamıyordu Vahşi.
Hem kölelikten kurtulacak, hem de zengin olacaktı ha!
Kendini tutamayarak bir sevinç çığlığı attı.
Onun bu çığlığı Hind'i sevindirmişti.
– Bak köle, dedi. "Şimdi beni iyi dinle. Hamza'yı öldürmeni istiyorum.
Vahşi merakla sordu:
– Hangi Hamza?
Hind öfkeyle bağırdı:
– Hangi Hamza olacak, unutkan köle! Muhammed'in amcası Hamza! Eğer onu öldürürsen seni hem serbest bırakırım, hem de zengin ederim!
Korkuyla titremeye başladı Vahşi.

– Hamza kim, ben kim! Onun karşısına nasıl çıkabilirim ki? Yo yo. Benden böyle bir şey istemeyin! Köle olarak kalmaya razıyım!

Hind iyice öfkelenmişti.

– Akılsız köle! Onunla karşılaşmayacaksın ki. Savaş boyunca bir köşeye saklanıp bekleyeceksin. Sonra bir fırsatını bulup, mızrağını Hamza'ya fırlatacaksın! Tamam mı?

Vahşi tekrar düşünceye daldı.

Kulağında Hind'in sözleri çınlıyordu:

– Bir fırsatını bulup, mızrağını Hamza'ya fırlatacaksın. Bir fırsatını bulup, mızrağını Hamza'ya fırlatacaksın!

Vahşi sevinçle bağırdı:

– Kabul! Ama siz de sözünüzü tutacaksınız!

Kinle gülümsedi Hind:

– Putlar adına yemin ediyorum ki sözümü tutacağım. Yeter ki öldür Hamza'yı. Yeter ki al öcümü!

Vahşi, mutluluk içinde uzaklaştı.

MEDİNE'DEKİ HAZIRLIKLAR

Mekke'de hazırlıklar tamamlanmıştı artık.

Müşrikler Medine'ye doğru yola çıkmışlardı.

Başlarında Ebu Süfyan vardı.

Müşriklerin yola çıktığını öğrenen Sevgili Peygamberimiz, hemen iki gözcü görevlendirdi yine.

Bir dağın arkasına gizlenen gözcüler, onları beklemeye başladılar.

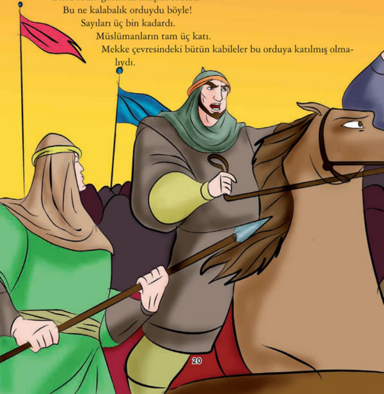
Biraz sonra göründü müşrik ordusu.

Bu ne kalabalık orduydu böyle!

Sayıları üç bin kadardı.

Müslümanların tam üç katı.

Mekke çevresindeki bütün kabileler bu orduya katılmış olmalıydı.

Üstelik ne kadar çok atları, develeri vardı.

Silahları da ne kadar çoktu!

Böyle bir orduyla karşılaşacaklarını hiç düşünmemişlerdi.

Sevgili Peygamberimiz görüşlerini almak üzere Müslümanları topladı.

Medine yakınlarında büyük bir dağ vardı:

Uhud Dağı!

Müslümanların önemli kısmı:

– Uhud Dağına gidelim. Düşmanı orada karşılayalım, diyorlardı.

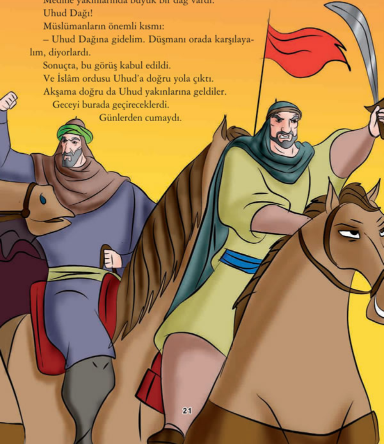
Sonuçta, bu görüş kabul edildi.

Ve İslâm ordusu Uhud'a doğru yola çıktı.

Akşama doğru da Uhud yakınlarına geldiler.

Geceyi burada geçireceklerdi.

Günlerden cumaydı.

Allah'ın Elçisi Cuma namazını kıldırdı.

Sonra, Uhud Dağı'nın yanındaki geçidi işaret ederek, okçulara:

– Savaş boyunca buradan hiç ayrılmayın. Müşriklerin yenildiğini görseniz bile yerinizi terk etmeyin, dedi.

Bir an durdu ve tekrar uyardı:

– Ben size haber vermedikçe, bu geçitten kesinlikle ayrılmayın!

O'nun bu uyarıyı iki kez tekrarlaması okçuları düşündürmüştü.

İçlerinden birisi:

– Ey Allah'ın Elçisi, ya çok güç bir duruma düşerseniz? O zaman da yerimizden ayrılmayalım mı?

Sevgili Peygamberimiz onları son kez uyardı:

– Güç duruma düşsek bile ayrılmayın. Size haber verilmedikçe sakın terk etmeyin geçidi!

Okçular hemen geçide yerleştiler.

Biraz sonra uzaktan çalgılar, şiirler okuyan kadınların sesleri, at kişnemeleri duyulmaya başladı.

Düşman ordusu geliyordu!

Mekkeli müşriklerden beklenemeyecek kadar kalabalık bir orduydu bu.

Binlerce kılıç, binlerce mızrak pırıl pırıl parlıyordu.

Çoğu da zırhlar içindeydi müşriklerin.

Kendilerine çok güvendikleri hemen belli oluyordu.

İslâm ordusunu dikkatle süzen Ebu Süfyan geçitteki okçuları hemen fark etti.

Atlılarını, hemen onların arkasına gizledi.

Ve ordusunu savaş düzenine sokmaya başladı.

UHUD SAVAŞI

Yeni bir savaş daha başlamak üzereydi artık,
Her iki taraf da karşı karşıya dizilmişti.
Biraz sonra Ebu Süfyan'ın saldırı emri duyuldu.
Ortalık bir anda toz dumana büründü yine.

Tıpkı Bedir Savaşı'nda olduğu gibi, "Allahü Ekber!" haykırışları, kılıç, kalkan sesleri, at kişnemeleri birbirine karışmıştı.

Savaş bütün şiddetiyle sürerken, Hind'in bakışları hep Vahşi'nin üzerindeydi.

Daha ne bekliyordu bu köle!
Ne zaman savuracaktı mızrağını?
Ne zaman alacaktı öcünü!
Vahşi ise, bir kayanın arkasına gizlenmişti.
Onun bakışları da hep Hazreti Hamza'daydı.
Uygun bir fırsat bekliyordu.
Biraz sonra, bu korkunç çarpışmanın sonucu da belli olmaya başlamıştı.
Bozguna uğrayan müşrikler kaçışmaya başlamıştı.
Bir zafer daha kazanmak üzereydi Müslümanlar.
Bu arada Hind, öfkeyle Vahşi'ye bakıyordu!
Ama tüm ümitlerini kaybetmişti Vahşi.
Aradığı fırsatı bir türlü bulamamıştı.
Üstelik Mekke ordusu da kaçışmaya başlamışlardı.

"Ne şanssız insanmışım!" diye mırıldandı Vahşi. "Yine köle olarak kalacağım. Ömrüm boyunca köle olarak kalacağım!"

Ebu Süfyan ise üzüntüyle kaçışan askerlerine bakıp duruyordu.

Tek ümidi atlılardı!

Müslüman okçuların arkasına gizlenen atlılar...

Ama atlıların da yapabileceği bir şey yoktu artık.

İşte tam bu sırada hiç beklenmeyen bir şey oldu.

Müşriklerin kaçıştığını gören Müslüman okçular, sevinçle yerlerini terk etmeye başladılar.

Zafer coşkusu içinde, Sevgili Peygamberimizin emrini unutuvermişlerdi.

Onların geçidi terk ettiğini gören müşrik atlılar, hemen saldırıya geçtiler.

Müslümanları arkadan çevirmişlerdi şimdi.

Bir anda neye uğradıklarını şaşırdı Müslümanlar.

Sonra tekrar toparlandılar.

"Allahü Ekber!" haykırışları arasında yine korkunç bir kapışma başladı!

Müşrikler, bütün güçleriyle Allah'ın Elçisinin bulunduğu yere saldırıyorlardı.

Bu arada Müslümanlar da Sevgili Peygamberimizin etrafını çevirmişlerdi...

Atılan oklara, savrulan mızraklara aldırdıkları bile yoktu.

Tek düşünceleri O'nu korumaktı.

Son bir kez daha saldırıya geçti müşrikler.

İşte tam bu sırada olan oldu.

Bir mızrak savruldu Hazreti Hamza'ya doğru.

Savruldu...

ve sırtına saplandı.

"Allahü Ekber?" diye haykırdı büyük kahraman.

Bir dağ gibi sarsıldı.

Yere düştü.

Son sözleri:

– Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resûlühü, olmuştu.

Vahşinin gözleri sevinçle parlıyordu.

Mutluluk içinde Hind'e baktı!

SAVAŞIN SONU

Hazreti Hamza'nın şehit olması müşrikleri ümitlendirmişti.

Sevgili Peygamberimizin bulunduğu yere doğru bir daha saldırdılar.

Bu kez bütün güçleriyle hücuma geçmişlerdi.

Peş peşe oklar, mızraklar yağdırıyorlardı.

Ama Müslümanlar, canla başla koruyorlardı Allah'ın Elçisini.

Göğüs göğüse bir çarpışma başlamıştı.

İşte o anda bir ses duyuldu!

– Muhammed öldü!

– Muhammed öldü!

Sevgili Peygamberimizin öldüğünü zanneden müşriklerden biri, sevinçle bağırıyor, bağırıyordu.

– Muhammed öldü!

– Muhammed öldü!

Derin bir nefes aldı Ebu Süfyan!

Savaş durmuştu.

Müşrikler, şehit Müslümanların arasında Sevgili Peygamberimizi arıyorlardı.

Ama bulamamışlardı.

Tam bu sırada Ebu Süfyan'ın sesi duyuldu!

– Ey Müslümanlar, Muhammed gerçekten öldü mü?

Bu soruya cevap alamamıştı.

Bir kez Hazreti Ebubekir'e seslendi:

– Ey Ebubekir, sen doğru sözlü bir kişisin! Söyle, Muhammed öldü mü, ölmedi mi?

Yine cevap alamadı Ebu Süfyan.

Tekrar seslendi.

– Ey Ömer, Muhammed öldü mü?

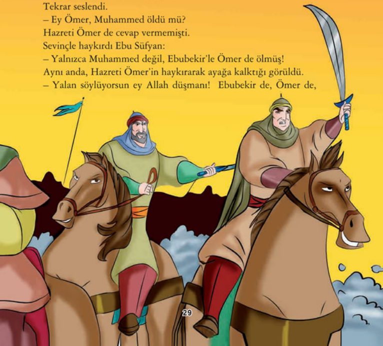
Hazreti Ömer de cevap vermemişti.

Sevinçle haykırdı Ebu Süfyan:

– Yalnızca Muhammed değil, Ebubekir'le Ömer de ölmüş!

Aynı anda, Hazreti Ömer'in haykırarak ayağa kalktığı görüldü.

– Yalan söylüyorsun ey Allah düşmanı! Ebubekir de, Ömer de,

Allah'ın Elçisi de ölmedi.

Hayal kırıklığına uğramıştı Ebu Süfyan.

– Pekâlâ, şimdi gidiyoruz, diye bağırdı öfkeyle. Ama gelecek yıl sizinle yine savaşacağız! Öcümüzü yarım bırakmayacağız!

Medine'de kalanlar merak içindeydi.

Önce Sevgili Peygamberimizi soruyorlar, O'nun sağ olduğunu öğrenince, Yüce Allah'a şükrediyorlardı.

Sonra da, savaşa katılan Müslüman kardeşlerini arıyorlardı.

Kimilerinin şehit olduğunu öğrenince de gözyaşlarını tutamıyorlardı.

Onların bu hâli karşısında çok duygulanan Sevgili Peygamberimiz:

– Ey Müslümanlar, dedi. Hepinize müjdeler olsun ki, Uhud'da şehitlerinin hepsi de Cennet'te bir araya geldiler.

ŞAHİT OL YA RAB!

Uhud Savaşı'ndan sonra da, yüce dinimiz hızla yayılmaya başlamıştı.

İnsanlar ta uzak şehirlerden Medine'ye geliyor ve Müslüman oluyorlardı.

Müslümanların gün geçtikçe güçlendiğini gören Mekkeli müşrikler, iyice korkuya kapılmışlardı.

Artık onlarla tek başlarına uğraşamayacaklarını anlamışlardı.

Daha büyük bir güç birliğinin zamanı gelmişti.

Kısa bir süre sonra da çevre kentlerdeki tüm savaşçılarla anlaştılar ve yeniden savaş hazırlıklarına başladılar.

Mekke'deki bu gelişmeler kısa sürede ulaşmıştı Medine'ye.

Hemen bir araya geldi Müslümanlar.

Kimileri:

– Müşrikleri, Medine dışında karşılayalım, diyorlardı.

Kimileri de Medine'de kalıp şehri savunmak düşüncesiydi.

Bu arada içlerinden biri:

– Ey Allah'ın Elçisi, dedi. Medine'nin etrafına derin hendekler kazalım.

Müşrikler, hendekleri görünce şaşırıp kalacaklardır herhâlde!

Bu ilginç görüş uygun bulundu.

Ertesi gün, hendeklerin kazılacağı yerler kararlaştırıldı.

Ve Allah'ın Elçisi "Bismillâhirrahmanirrahim" diyerek ilk kazmaya vurdu.

Canla başla hendek kazıyordu Müslümanlar.

Ama çok zor şartlar altındaydılar.

Gece gündüz çalıştıkları için kısa sürede yorgun düşmüşlerdi.

Yiyecek bulmak da çok güçleşmiş, açlık tehlikesi baş göstermişti.

Açlıklarını bastırmak için karınlarına kocaman taşlar bağlıyorlardı.

Öyle ki, Allah'ın Elçisi, açlığını hissetmemek için, karnına kocaman iki taş bağlamış olduğu hâlde kazma vuruyordu.

Üstelik geceleri çok soğuktu.

Bir yandan soğuk, bir yandan açlık, bir yandan yorgunluk!

Ama kalplerindeki Allah sevgisi, bütün zorlukları, güçlükleri unutturuyordu.

Hendeklerin kazımı altı gün, altı gece sürmüştü.

Bu yorucu iş henüz tamamlanmıştı ki, düşman ordusunun da Medine'ye doğru yola çıktığı öğrenildi.

Ebu Süfyan komutasında on bin kişilik bir ordu...

Böyle bir orduya kim dayanabilirdi?

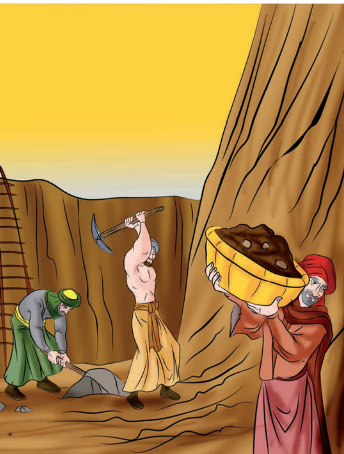
Kim karşı koyabilirdi böyle güçlü bir orduya?

Üstelik hemen hepsi de atlı ve zırhlıydılar.

Ebu Süfyan ara sıra başını çevirip, ordusuna gururla bakıyor ve mırıldanıyordu:

– Ey Muhammed sonun geldi artık!

Medine önlerine geldiklerinde mutlulukları daha da artmıştı müşriklerin.

Çünkü görünürde bir tek Müslüman yoktu!

"Müslümanlar kaçmışlar herhâlde. Hemen Medine'ye girip evleri yağmalamaya başlayalım." dediler.

Ama biraz daha ilerleyince hiç beklemedikleri bir durumla karşılaştılar.

Karşılarında derin hendekler vardı!

Hendeklerin öte yanında da, oklarıyla bekleyen Müslümanlar!

Şaşırmıştı müşrikler.

Bu nasıl işti böyle?

Hendek kazmak da nerden gelmişti akıllarına?

Nasıl geçeceklerdi bu hendekleri?

Ebu Süfyan, ordusuna dönerek, seslendi:

– Haydi, atlayıp geçin hendekleri!

Zırhlılar içindeki birkaç savaşçı, hemen atlarını kamçılayıp hendeğe doğru hızla sürdüler.

Herkes merak içindeydi.

Ne olacaktı acaba?

Geçebilecekler miydi hendeği?

Atlılar hendeğe yaklaştılar.

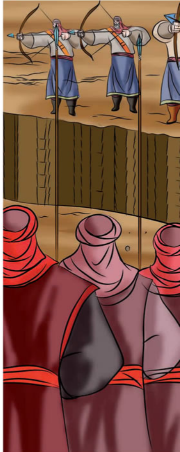
Bir an durdular.

Hız almak için geri çekildiler.

Ve atları hızla sürdüler.

Şimşek gibi gelen atlardan hiçbiri geçemedi hendeği.

Hepsi de çukura yuvarlanmıştı.

FIRTINA

Onların bu başarısızlığı çok öfkelendirmişti Ebu Süfyan'ı.
Ne pahasına olursa olsun geçeceklerdi hendekleri!
Bu görkemli orduyla buraya kadar gelip geri dönemezlerdi.
Hemen emir verdi.
Diğer atlar hendeklere doğru sürüldü hızla.
Ama bütün çabaları boşunaydı yine.
Günlerce sürdü bu uğraşları.

Müşrikler hendekleri bir türlü geçemiyordu; ama Müslümanlar da açlıktan, susuzluktan, uykusuzluktan ötürü bitkin düşmüşlerdi.

Daha ne kadar dayanabilirlerdi ki?

Bu arada, Sevgili Peygamberimiz, ellerini açtı ve dua etti:

– Allah'ım!
Ey darda kalanların yardımcısı olan Rabbim!
Ey çaresizlerin duasını kabul eden Rabbim.
İnananları koru!
Bizden yardımını esirgeme Allah'ım!

Bu duadan hemen sonra, Hazreti Cebrail Sevgili Peygamberimize yeni bir müjde ulaştırdı!

Müşrikler perişan bir hâlde geri döneceklerdi.

Akşam olmuş, savaşa ara verilmişti.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte bir saldırı daha yapmayı düşünüyordu Ebu Süfyan.

En büyük saldırı olacaktı bu...

Hendekleri atlarla, develerle dolduracaklar ve böylece karşıya geçeceklerdi.

Ama onları bekleyen bir sürpriz vardı.
O gece bir fırtına çıktı!
Görülmemiş bir kum fırtınası…
Müslümanlar sevinç içindeydiler!
Allah'ın yardımı ulaşmıştı işte!
Yüceler Yücesi Allah her zaman olduğu gibi

Müslümanların duasını kabul etmişti.

Her zaman olduğu gibi yardım etmişti onlara.

Müşrikler ise neye uğradıklarını şaşırmışlardı.

Göz gözü görmüyordu fırtınadan!

Bu korkunç rüzgâr, önüne gelen her şeyi silip süpürüyor, savuruyordu.

Kum ve çakıl yağıyordu üstlerine.

Çadırları dağılıyor, yiyecekleri içecekleri savruluyordu.

Atlar, develer kaçışmaya başlamıştı.

Savaşı unutmuşlardı artık.

Telaşla sağa sola koşuşuyor, kaçışan hayvanlarını yakalamaya çalışıyorlardı.

Bu kargaşadan yararlanarak birbirinin mallarını yağmalamaya başladılar.

Sonra aralarında bir kavga başladı.

İşbirliğini bir yana bırakmış, birbirlerine düşmüşlerdi artık.

Bir yandan fırtına!

Bir yandan kavga!

Oysa ne amaçla gelmişlerdi Medine önlerine!

Ve şimdi ne hâle düşmüşlerdi!

Durumun gitgide kötüleştiğini gören Ebu Süfyan, güçlükle yakaladığı atına atladı ve seslendi:

– Ey Mekkeliler. Bırakın kavgayı da yurdumuza dönelim artık!

Bu emir üzerine kavgayı bıraktılar.

Bulabildikleri hayvanlara atlayarak, perişan bir hâlde Mekke'ye doğru yola koyuldular.

Bu inanılmaz olaydan sonra gitgide güçlenmeye başladı Müslümanlar.

Ama güçlendikçe, Kâbe'ye duydukları özlem de artıyordu.

Bir an önce Mekke'ye girmek ve Kâbe'yi ziyaret etmek için can atıyorlardı.

...Ve bir süre sonra, Sevgili Peygamberimizin yönetiminde Mekke'ye doğru yola koyuldular.

Amaçları Kâbe'yi ziyaret etmekti yalnızca.

Ne güzel bir yolculuktu bu!

Ne mutlu, ne coşkulu yolculuktu.

Namaz vakitlerinde duruyor, ibadetlerini yaptıktan sonra tekrar yola koyuluyorlardı.

Müslümanların Mekke'ye doğru ilerlemekte olduklarını öğrenen müşrikler telaşa kapılmışlardı.

Hemen toplanıp, karar aldılar.

Onları Mekke'ye sokmayacaklardı.

Müslümanlar da onların hazırlıklarını haber almışlardı.

Ama hiç aldırmıyorlardı bile.

Tek kaygıları vardı ki, o da yanlarındaki suyun iyice azalmış olmasıydı.
Biraz ilerledikten sonra, Hudeybiye denilen yerde konakladılar.
Yine namaz vakti gelmişti.
Abdest almaları gerekiyordu.
Görünürde ise ne bir dere ne de bir su kaynağı vardı.
Hemen Sevgili Peygamberimize başvurdular.
Allah'ın Elçisi gülümseyerek sordu:
– Ne kadar suyumuz kaldı?
Üzgün üzgün cevap verdiler.
– Yalnız bir tas suyumuz kaldı, ey Allah'ın Elçisi!

Allah'ın Elçisi tasın getirilmesini istedi.

Hemen koşup getirdiler.

Sevgili Peygamberimiz, meraklı bakışlar arasında su dolu tası aldı.

Yüce Allah'ın adını anarak bir kaç damla su döktü kutlu parmaklarına.

İşte o anda herkesi şaşırtan bir olay oldu!

Şaşırtan; heyecana, sevince, mutluluğa boğan bir olay!

Sevgili Peygamberimizin kutlu parmaklarından billur gibi sular süzülüyordu.

Bir mucize daha gerçekleşmişti.

Yüceler Yücesi Allah, yine yardım etmişti Müslümanlara.

Kana kana içtiler bu billur gibi sudan.

Abdest aldılar ve Allah'a şükrederek namaza durdular.

Namazdan sonra tekrar yola koyulmak üzereydiler ki, iki kişinin çıkageldiğini gördüler.

Mekke'den geliyordu bu kişiler.

Ebu Süfyan göndermişti onları.

Ebu Süfyan'ın gönderdiği elçiler:

– Geri dönün ey Muhammed, dediler. Çevredeki bütün kabileler Mekke'de toplandı. Eğer Mekke'ye girmeye kalkışırsanız çok kan dökülecek.

Onların bu sözleri Müslümanları çok üzmüştü.

Yalnızca ibadet için gidiyorlardı Mekke'ye.

Yalnızca Kâbe'yi ziyaret için gidiyorlardı.

Kan dökmek şöyle dursun, kimsecikleri incitmek bile istemiyorlardı.

Sevgili Peygamberimiz, hemen Hazreti Osman'ı Mekke'ye gönderdi.

Hazreti Osman, Müslümanların amaçlarını tekrar tekrar anlattı müşriklere…

Ama onlar kararlıydı.

Mekke'ye girilmesine izin vermeyeceklerdi.

Onların bu karardan vazgeçmeyeceklerini anlayan Hazreti Osman:

– Pekâlâ, dedi. Durumu Allah'ın Elçisine bildireceğim.

Daha birkaç adım atmıştı ki onun etrafını çevirerek kılıçlarını çektiler.

– Ey Osman, dediler. Hazır elimize düşmüşken, seni bırakacağımızı sanmıyorsun ya?

Ve hemen tutukladılar onu.

Sonra da Sevgili Peygamberimize haber gönderdiler.

– Eğer geri dönmezseniz, Osman'ı öldürürüz!

Yumuşak huylu, güler yüzlü, alçakgönüllü bir kişiydi Hazreti Osman.

Müslüman olmadan önce de hiç kimseyi incittiği görülmemişti.

Herkese iyilik eder, herkesin yardımına koşardı.

Üstelik de çok cömertti.

Böyle iyilik dolu bir insanın, kurnazca tuzağa düşürülüp tutuklanması çok üzmüştü Müslümanları.

Ne yapacaklardı şimdi?

Ya geri dönecekler ya da Hazreti Osman'ın öldürülmesi pahasına Mekke'ye gireceklerdi.

Bu arada müşrikler bir elçi daha göndererek, yeni isteklerde bulundular.

Ve sonuçta, Müslümanlarla müşrikler arasında bir

anlaşma yapıldı.

Bu anlaşmaya göre:

Her iki taraf, on yıl süreyle birbirleriyle savaşmayacaklardı.

Müslümanlar o yıl Kâbe'yi ziyaret edemeyeceklerdi; ama müşrikler de Müslüman olmak isteyen kişilere, kabilelere engel olmayacaklardı.

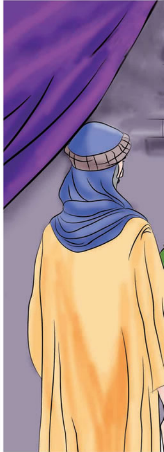
Anlaşma sonunda Hazreti Osman serbest bırakılmıştı.

Müslümanlar ona tekrar kavuştukları için çok sevinçliydiler.

Çok sevinçliydiler ama Kâbe'yi ziyaret edemeyecekleri için de pek üzgündüler.

BÜTÜN DÜNYAYA ÇAĞRI

Hudeybiye antlaşmasının yararları kısa sürede görülmeye başlandı.

Yüce dinimiz, uzak yakın bütün kabilelere, bütün şehirlere yayılıyordu.

Sevgili Peygamberimiz, mektuplar, elçiler göndererek kralları, devlet büyüklerini İslâm dinine davet ediyordu.

Bunlardan biri de Bizans kralı Herakliyus'du.

Herakliyus, Yüce Allah'ın adıyla başlayan mektubu alır almaz heyecanlanmıştı.

– Bana, o ülkeden birini bulup, getirin, diye emir verdi.

Bu sırada, Ebu Süfyan da kervanlarıyla birlikte Bizans'ın başkentinde bulunuyordu.

Onun Mekkeli olduğunu öğrenen askerler, hemen Herakliyus'un huzuruna çıkardılar.

Çok korkmuştu Ebu Süfyan.

– Beni neden getirdiler acaba? Öldürecekler mi yoksa, diye düşünüp duruyordu.

Herakliyus dikkatle baktı Ebu Süfyan'a.

– Sana bir şeyler soracağım Mekkeli. Eğer doğruyu söylemezsen seni öldürtürüm.

Biraz rahatlamıştı Ebu Süfyan.

Ama yine de telaşlıydı.

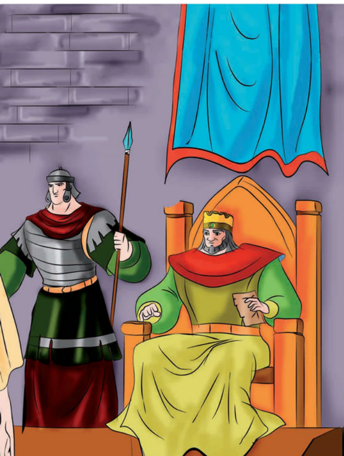
Kral ne soracaktı acaba?

Ve Herakliyus ilk sorusunu sordu:

– Peygamber olduğunu söyleyen bir Mekkeli varmış; tanır mısın O'nu?

Ebu Süfyan'ın bakışları kinle doldu.

– Tanırım efendim. Hem de çok iyi tanırım.

Herakliyus tekrar sordu:
– Peki, nasıl biridir bu kişi?
Ebu Süfyan yutkundu.
Ne cevap verecekti şimdi?
Gerçeği söylemek istemiyordu.
Ama ya yalan söylediği anlaşılırsa?
Herakliyus öfkelendi:
– Neden susuyorsun Mekkeli?
Ebu Süfyan:
– Şey diye kekeledi. Doğrusu, herkesin iyiliğine koşan bir insandır.
Herakliyüs:
– O'nun yalan söylediğini hiç duydunuz mu?
Ebu Süfyan:
– Hayır, duymadık.
Herakliyus:
– Peki, sözünü tutmadığı olmuş mudur?
– Hayır, diye cevap verdi Ebu Süfyan.
– Bugüne kadar verdiği sözü tutmadığını hiç görmedik.
Herakliyus, bir an düşündü.
Sonra, tekrar Ebu Süfyan'a döndü:
– O'na inananların sayısı azalıyor mu, çoğalıyor mu?
Ebu Süfyan üzgün üzgün mırıldandı:
– Çoğalıyor efendim. Hem de öyle çoğalıyor ki.
Bizans kralı tahtından kalktı.
Düşünceli bir hâlde birkaç adım attı.
Ebu Süfyan'a döndü.
– Anlat bakalım Mekkeli, neler söylüyor O kişi?
Ebu Süfyan:
– Neler söylemiyor ki efendim. Allah'a inanmamızı söylüyor. Kız çocuklarını öldürmememizi, köleleri cariyeleri serbest bırakmamızı, yoksullara, düşkünlere yardım etmemizi söylüyor.
İyice düşünceye daldı Herakliyus.

Evet, O kişi peygamberdi.

O'nun peygamberliğine kendisi de inanmıştı artık.

İnanmıştı ama kimseye söz açmamalıydı.

Eğer inancını açıklarsa krallığını kaybedebilirdi.

En iyisi her şeyi gizli tutmaktı.

Ölünceye kadar gizli tutmak!

Çok kurnaz bir insan olan Ebu Süfyan, kralın aklından geçenleri anlar gibi olmuştu.

"Eyvah" diye iç geçirdi. "Bu da mı Müslüman olacak yoksa?"

KÂBE'Yİ ZİYARET

Bu sırada mutluluk verici bir olay daha yaşandı Medine'de.

Habeşistan'a göç eden Müslümanlar geri dönmüşlerdi.

Herkes sevinç gözyaşı döküyordu.

Şimdi sıra, daha büyük bir özlemi gidermeye, Kâbe'yi ziyaret etmeye gelmişti.

Ertesi yıl Mekke'ye doğru yola çıkmışlardı yine.

Yıllardır bekledikleri yolculuktu bu!

Yıllardır özlemini çektikleri kutlu Kâbe'ye kavuşacaklardı.

Ve birkaç gün sonra girdiler Mekke'ye.

"Allahü Ekber!" sesleriyle, sevinç gözyaşları dökerek girdiler.

Başta Ebu Süfyan olmak üzere, Mekkelilerin çoğu terk etmişti kenti.

Sevgili Peygamberimizi görmemek, yıllarca işkence ettikleri, alay ettikleri insanları görmemek için terk etmişlerdi,

Utanıyorlar mıydı?

Çekiniyorlar mıydı?

Korkuyorlar mıydı?

Kim bilir, belki de bütün bu duyguların hepsini birden yaşıyorlardı.

Kâbe'de Ezan

O gün, bir başka gündü.

Bir başkaydı Kâbe'de namaz kılındığı gün!

Hazreti Bilâl'in, Kâbe'nin duvarına çıkıp ezan okuduğu gün!

Üç gün kaldılar Müslümanlar Mekke'de.

Üçüncü günün akşamı dönüş hazırlığına başladılar.

MEKKE'NİN FETHİ

O yıllarda Mekke'de iki düşman kabile vardı.

Eskiden beri birbirine düşman iki kabile.

Bunlardan biri Müslüman olunca, aralarındaki düşmanlık daha da artmıştı.

Ancak, Hudeybiye Antlaşması'ndan ötürü birbirlerine dokunmuyorlardı.

Ama günün birinde müşrik kabile, Müslümanlara saldırdı.

Tam yirmi kişiyi şehit ettiler.

Böylece, Hudeybiye Antlaşması da bozulmuş oldu.

Bu beklenmedik durum karşısında telaşa kapılan Ebu Süfyan, hemen Medine'ye koştu.

Sevgili Peygamberimizin huzuruna çıktı ve antlaşmayı yenilemek istediğini söyledi.

Ama kabul edilmedi bu isteği.
Çaresiz bir hâlde Medine'den ayrıldı.
Mekke'ye döndüğünde derin derin düşünüp taşınmaya başladı.
Evet, anlaşmanın yenilenmemesine canı sıkılmıştı; ama üzüntüsünün sebebi yalnızca bu muydu acaba?
İçindeki bu burukluk, bu eziklik de neydi böyle?
Hiçbir zaman böyle bir duyguya kapılmamıştı.
Kendi kendine:
"Ne oluyor sana Ey Ebu Süfyan?" diye mırıldandı. "Ne oluyor sana!"
Aslında her şey apaçıktı.
Ebu Süfyan'ın yüreğine de Allah sevgisi düşmüştü.
Çünkü Medine'de gördükleri çok etkilemişti onu!

Müslümanların dostlukları, kardeşlikleri, dayanışmaları bambaşka duygularla doldurmuştu kalbini.
Düşünüp duruyordu artık!
Bu insanlar nasıl da seviyorlardı inandıkları Yüce Allah'ı!
Bu insanlar peygamberlerini ne kadar çok seviyorlardı!
Birbirlerine nasıl da bağlanmışlardı!
Bu ne güzel kardeşlik, bu ne güzel dostluktu!
Demek ki, onları bu hâle getiren İslâm diniydi.
Onlara bu güzellikleri veren Müslümanlıktı.
Yaptığı kötülükler, birer birer gözünde canlanıyordu şimdi.
Kölelere, cariyelere işkence ettiği günleri hatırlıyordu.
Uhud Savaşı'nı hatırlıyordu.
Hendek Savaşı'nı hatırlıyordu.
Hazreti Osman'ı tutsak ettiği günü hatırlıyordu.
Hatırlıyor ve büyük bir pişmanlık duyuyordu…
Gerçekte, Ebu Süfyan'la birlikte aynı duyguları paylaşan birçok kişi vardı Mekke'de.
Ama herkes bu duyguyu gizliyordu birbirinden.
Bunların başında da Hind ile Vahşi geliyordu.
Müslümanların Kâbe'yi ziyaretleri sırasında, onların da yüreğini İslâm sevgisi düşmüştü.
Pişmanlık içindeydiler onlar da.
Hem pişmanlık hem de büyük bir utanç duyuyorlardı!

PUTLAR KIRILIYOR

Mekke'de bu gizli pişmanlık ve utanç duyguları sürüp giderken, Medine'de heyecanlı bir hazırlık başlamıştı.

Çünkü Yüce Allah, Mekke'nin fethini müjdelemişti.

En büyük coşkuyu, en büyük sevinci yaşıyorlardı artık!

Ve bir sabah, "Allahü Ekber" sesleriyle inlemeye başladı Medine!

Müslümanlar Mekke'ye doğru yola çıkıyordu.

Tam on bin kişiydiler.

O güne kadar görülmemiş bir orduydu bu!

O güne kadar duyulmamış bir ordu.

Yine güzel bir geceydi.

Yıldızların ışıl ışıl aydınlattığı bir gece.

Ama yalnızca yıldızlar değildi ortalığı aydınlatan.

On bin ateş, on bin meşale aydınlatıyordu geceyi!

İslâm ordusu Mekke girişindeki bir vadiye gelmiş, her Müslüman birer meşale yakmıştı.

Vadideki bu meşaleleri gören Mekkeliler korku içindeydiler.

Hemen Ebu Süfyan'a koştular.

Ama o da ne yapacağını bilemez bir hâldeydi.

Yanına birkaç kişiyi alarak gizlice vadiye gitti.

Ve daha vadiye girer girmez, Müslümanlardan biri tarafından yakalandı.

Biraz sonra Allah'ın Elçisinin huzuruna getirilmişti.

Çaresizdi.

Pişmandı.

Üzgündü.

Kalbine İslâm sevgisinin düştüğünü bile söyleyemiyordu.

Sevgili Peygamberimiz ona dönerek, gülümsedi.

– Ey Ebu Süfyan, Müslüman olmanın vakti hâlâ gelmedi mi?

Ebu Süfyan başını önüne eğmiş, susuyor, susuyordu…

Allah'ın Elçisi yine gülümseyerek sordu:

– Ey Ebu Süfyan, Müslüman olmanın vakti gelmedi mi?

Kendinden geçmiş gibiydi Ebu Süfyan!

Yıllardır kötülük ettiği kişi, ne kutlu bir insanmış meğer!

Ne merhametli, ne erdemli insanmış!

Sonra, bir an kıpırdadı dudakları:

– Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resûlühü.

Evet, o da Müslümandı artık.

İNANANLARIN EN MERHAMETLİSİ

Ertesi sabah, Mekke'ye giriyordu Müslümanlar.
Kimsenin burnu kanamadan giriliyordu.
Kimseyi incitmeden giriliyordu.
Ne gurur vardı bu toplulukta, ne de kin!
Yalnızca sevgi vardı!
Yalnızca Allah sevgisi vardı!
Sevgili Peygamberimiz en önde giriyordu bu kutlu kente.
O'nun yerinde başka biri olsa, nasıl gururlanırdı kim bilir!
Ama o, hep önüne bakıyordu.
Bu büyük zaferi O kazanmamıştı sanki.
Allah'ım ne alçakgönüllüydü O!
Ne büyük insandı.
Ne büyükler büyüğü insandı!

Bütün Mekkeliler Kâbe'nin önünde toplanmış, heyecan ve korku içinde haklarında verilecek kararı bekliyordu.

Biraz sonra Sevgili Peygamberimizin sesi duyuldu:

– Ey Mekkeliler, şimdi size ne yapacağımı düşünüyorsunuz?

Cevap verdiler:

– Sen çok merhametli, iyiliksever bir insansın. Bize de ancak iyilik edeceğini düşünüyoruz!

Allah'ın Elçisi gülümsedi:

– Bugün başa kakma günü değildir!
Bugün kınama günü değildir!
Rabbimden sizin için bağış diliyorum.
O merhametlilerin en merhametlisidir.
Gidiniz, hepiniz serbestsiniz!
Hepsini bağışlamıştı.
Kendisiyle yıllarca alay edenleri,
Kendisine yıllarca kötülük edenleri,
Anayurdundan ayrılmak zorunda bırakanları,
Kendisini öldürmek için her yola başvuranları,
Herkesi, herkesi bağışlamıştı.
Hatta amcasını şehit eden Vahşi'yi bile.

Hind'i bile.

Sevgili amcasının acısı hâlâ yüreğinde idi ama yine de bağışlamıştı onları. Ve beklenen an gelmişti artık!

Sevgili Peygamberimiz Kâbe'ye giriyordu!

Yine Mekke dağlarında yankılandı haykırışlar:

- Allahü Ekber! Allahü Ekber! Allahü Ekber! Allahü Ekber!

Bu arada Hazreti Bilâl'in o güzel, o yanık sesi duyuldu.

Kâbe'nin duvarına çıkmış, ezan okuyordu.

VEDA HUTBESİ

Mekke'nin fethinden sonraki aylarda Müslümanlar zaferden zafere koşmaya başladılar.

Kazanılan zaferlerle birlikte yüce dinimiz yayılıyor, yayılıyordu.

Ertesi yıl hac mevsiminde, yüz bin kadar Müslüman bir vadide toplanmıştı.

Arafat denilen bu vadide bir konuşma yaptı Allah'ın Elçisi.

"Veda Hutbesi" olarak tarihe geçen bu ünlü konuşmasında şöyle diyordu Sevgili Peygamberimiz:

– Allah'a şükürler olsun!
Şükürler olsun Rabbimize!
Bütün kötülüklerden O'na sığınırız!
Allah'tan başka tanrı yoktur!
O Bir'dir.
Eşi ve benzeri yoktur!

Ey insanlar!

Sözlerimi dikkatle dinleyiniz!

Çünkü bu seneden sonra, bir daha sizinle burada buluşup buluşamayacağımı bilmiyorum.

Ey insanlar!

Bu kutlu güne, bu kutlu aya, bu kutlu beldeye saygı gösterdiğiniz gibi, birbirinizin haklarına da saygı gösterin.

Benden sonra, sakın ola ki birbirinize düşmeyin, birbirinize haksızlık etmeyin!

Ey insanlar!

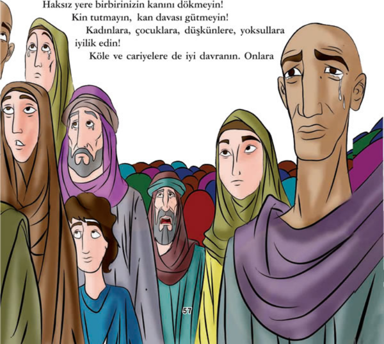
Müslümanlıktan önceki bütün kötü gelenekleri ortadan kaldırıyorum.

Haksız yere birbirinizin kanını dökmeyin!

Kin tutmayın, kan davası gütmeyin!

Kadınlara, çocuklara, düşkünlere, yoksullara iyilik edin!

Köle ve cariyelere de iyi davranın. Onlara

kendi yediğinizden yedirip, giydiğinizden giydirin!

Rabbiniz Bir'dir.

Atanız Hazreti Âdem'dir.

Hiçbirinizin, diğerine üstünlüğü yoktur.

Üstünlük, ancak Allah'a yakınlaşmakla olur.

Ey insanlar!

Günü geldiğinde Rabbimiz, beni sizden soracaktır.

O'na ne diyeceksiniz?

Yüz bin Müslüman gözyaşları içinde cevap verdi:

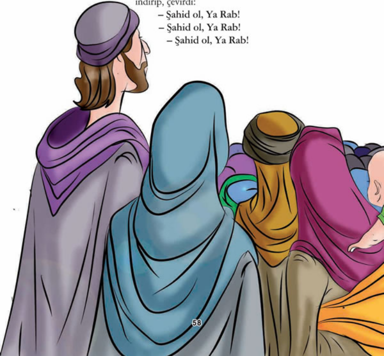
– Yüce dinimizi anlattı. Kutlu görevini yerine getirdi, diyeceğiz!

Allah'ın Elçisi bu cevap üzerine işaret parmağını bu kutlu topluluk üzerine indirip, çevirdi:

– Şahid ol, Ya Rab!

– Şahid ol, Ya Rab!

– Şahid ol, Ya Rab!

... VE AYRILIK!

Sevgili Peygamberimiz Veda Hutbesi'nden kısa bir süre sonra hastalandı. Hastalığının son günlerinde güçlükle camiye geldi ve şöyle buyurdu:

– Ey Müslümanlar!

Her kimin canını acıtmışsam; işte canım, gelsin acıtsın!

Her kimin malını almışsam; işte malım gelsin alsın!

O'nun bu sözleri üzerine Müslümanlar gözyaşı dökmeye başladılar.

Allah'ın Elçisi:

– Niçin böyle ağlıyorsunuz?

Ben de her insan gibi, bir gün aranızdan ayrılıp, Rabbime kavuşacağım.

Biliniz ki, siz de bana kavuşacaksınız.

Buluşacağımız yer de, Cennet olacaktır.

Benimle buluşmak isteyenler, günah işlemekten sakınsınlar!

Bu, son konuşmasıydı Sevgili Peygamberimizin.

Birkaç gün sonra da Yüce Rabbimize kavuştu.

Arkasında yüz bini aşkın inanmış, gözü yaşlı insan bırakarak.

Sevgili Peygamberim!

Şimdi senin hayatını okudum. İnsanlara Allah'ı tanıtmak için neler çekmişsin! Günlerce aç susuz kalmışsın. Kötü insanlar yollarına dikenler serpmiş. Mübârek başına taşlar, oklar atmış. Seninle alay etmişler. En yakın arkadaşlarını öldürmüşler. Ama sen onları hep affetmişsin. Hayatın büyük zorluklarla geçmiş.

Bizler senin Rabbine kavuşmandan yaklaşık 1400 yıl sonra gelen ümmetiniz. Çocukları çok sevdiğini okuduk kitaplarda. Onların başını okşadığını, onlarla şakalaştığını okuduk. Biz de senin devrinde yaşasaydık bizi de çok severdin. Biz de Zeyd gibi, Ali gibi, Enes gibi, sana hizmet etmek isterdik. Ama şimdi bu mümkün değil. Sen her şeyden çok sevdiğin Rabbinin yanındasın. Cennet'tesin.

Seni çok özlüyoruz Ya Resûlullah. Cennet'te seninle birlikte olmak istiyoruz. Orada lütfen bizi unutma!

Selat ve selâm senin üzerine olsun ey Allah'ın Resûlü,
Selat ve selâm senin üzerine olsun ey Allah'ın Nebisi,
Selat ve selâm senin üzerine olsun ey Allah'ın Habibi!
"Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammed!"

